

Sygn. akt II AKz 478/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: **SA Piotr Filipiak**

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha

w sprawie **J. H. (J. H.)**

oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 53 ust. 1 i 2 oraz z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 lipca 2015 roku, sygn. akt V K 104/15 (1 Ds. 2112/14)

w przedmiocie określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2015 roku, Sąd Okręgowy w Katowicach na podstawie art. 344 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 263 § 3 k.p.k. utrzymał stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego J. H., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 4 grudnia 2014 roku, sygn. akt VII Kp 429/14, zakreślając termin stosowania tego środka do dnia 2 października 2015 roku do godz. 11.40.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w zakresie utrzymania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego J. H., a mianowicie:

1. **art. 249 § 1 k.p.k.** poprzez uznanie, że przesłanki stosowania środka zapobiegawczego „nadal zachowują swoją aktualność”, a zebrany w sprawie materiał dowodowy „w postaci wyjaśnień oskarżonego J. H., R. S., częściowo wyjaśnień W. A., zeznań świadka E. G., M. M., protokołów eksperymentów procesowych, protokołów przeszukań, protokołów oględzin z dokumentacją fotograficzną, opinii z zakresu badań chemicznych z wysokim prawdopodobieństwem wskazuje na to, że oskarżeni popełnili zarzucane im przestępstwa”, podczas gdy z zeznań świadka E. G. wynika, że oskarżony J. H. nigdy nie wytwarzał substancji psychotropowych; z wyjaśnień mojego Klienta nie wynika, żeby zajmował się produkcją, udzielaniem czy rozprowadzaniem narkotyków; z zeznań R. S. nie wynika żeby znał czy słyszał o J. H., lecz wynika z nich, że zna on drugiego oskarżonego W. A. i posiada informację, że W. A. zajmuje się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu amfetaminy (...); oskarżony W. A. dokonał zakupu 3 opakowań

soduy kaustycznej oraz lejków następnie zabezpieczonych podczas oględzin w hotelu przy ul. (...) w K.; zeznania świadka M. M. świadczą o tym, że mój Klient wymeldował się w hotelu, w którym przebywał w dniu 2.12.2014r.; natomiast przeszukanie wraz z oględzinami pokoju hotelowego, w toku których znaleziono przyrządy do wytwarzania środka psychotropowego, miały miejsce w dniu 3.12.2014r.; sprzęt do wytwarzania środków psychotropowych znaleziono w pokoju, w którym przebywał oskarżony W. A., a nie oskarżony J. H., opinie sporządzone przez biegłych są korzystne dla oskarżonego J. H., a wyniki opinii (...) nie wskazują jednoznacznie, że sprzęt znaleziony w samochodzie, którym poruszał się oskarżony, był wykorzystywany do produkcji amfetaminy; substancję w postaci amfetaminy o wadze 19,44 g znaleziono pod siedzeniem pasażera w samochodzie oskarżonego J. H., który jednak nie podróżował jednak samotnie, a ponadto do którego miały dostęp różne osoby ze względu na zepsuty zamek, także oskarżony W. A.; co powoduje, że zgromadzony materiał dowodowy nie uzasadnia wystąpienia „dużego prawdopodobieństwa” popełnienia przez oskarżonego J. H. zarzucanych mu czynów;

2. **art. 258 § 2 k.p.k.** poprzez przyjęcie, że „wysoce realnym” jest wymierzenie oskarżonemu J. H. surowej kary, a perspektywa grożącej surowej kary „zwykle stymuluje zagrożone nią osoby do utrudniania postępowania z obawy przed tą karą”, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony J. H. popełnił zarzucane mu czyny, wobec czego nie występuje przesłanka „zagrożenia surową karą”;

3. **art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.** poprzez uznanie, że tymczasowe aresztowanie jest celowe z uwagi na okoliczność nie posiadania przez oskarżonego J. H. stałego miejsca pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, pomijając całkowicie kwestię, że chociaż polskie prawo przewiduje możliwość tymczasowego aresztowania wówczas, gdy „oskarżony nie ma w kraju miejsca stałego pobytu”, to jednak środek ten musi być także konieczny i proporcjonalny, a w tym przypadku taki nie jest;

4. **art. 251 § 3 k.p.k.** poprzez stwierdzenie przez sąd, że jedynie dalsze stosowanie wobec oskarżonego J.h. tymczasowego aresztowania „jest w stanie zagwarantować prawidłowość dalszego toku postępowania”, a „nieizolacyjne środki zapobiegawcze byłyby niewystarczające dla zapewnienia prawidłowego przebiegu procesu, a zwłaszcza tej jego części, w której udział oskarżonych jest obowiązkowy”, nie wyjaśniając jednakże, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka, przykładowo zakazu opuszczania kraju czy dozoru policji, podczas gdy w przypadku tymczasowego aresztowania koniecznym elementem uzasadnienia postanowienia jest wyjaśnienie, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości w odniesieniu do oskarżonego J. H. i uchylenie stosowania wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie o uchylenie postanowienie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach prawidłowo wskazał, że w przedmiotowej sprawie, w stosunku do oskarżonego J. H., spełniona została zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również przesłanki szczególne z art. 258§ 1 pkt 1 i § 2 k.p.k.

Wbrew stanowisku wyrażonemu przez skarżącego w pełni podzielić należy pogląd wyrażony w zaskarżonym postanowieniu, iż ujawnione i szczegółowo wymienione w zaskarżonym postanowieniu dowody, w znacznym stopniu uprawdopodobniają popełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, zagrożonych surowym wymiarem kary. Zgromadzone w sprawie dowody nie przesądzają winy, czy też ostatecznej kwalifikacji prawnej czynów, tym niemniej ich moc dowodowa wystarcza do stosowania środków zapobiegawczych. Odwoływanie się natomiast przez skarżącego do własnych ocen tych dowodów, nie jest dostatecznym argumentem by skutecznie podważyć trafność zapadłego postanowienia, albowiem na obecnym etapie postępowania są dowodem obciążającym oskarżonego i to w stopniu, o którym mowa w przepisie art. 249 §1 k.p.k. Wskazać w tym miejscu należy, iż tożsamą argumentację w zakresie braku przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. przedstawiał obrońca oskarżonego, składając poprzednie zażalenia na postanowienia

o przedłużeniu wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania i dwukrotnie Sąd Apelacyjny w Katowicach jej nie uwzględnił, uznając wniesione zażalenia za bezzasadne (vide: postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2015 roku, sygn. akt II AKz 151/15 oraz z dnia 10 czerwca 2015 roku, sygn. akt II AKz 340/15). Biorąc pod uwagę, że akt oskarżenia wobec oskarżonego został wniesiony do Sądu Okręgowego w Katowicach w dniu 22 czerwca 2015 roku, a pierwszy termin rozprawy został wyznaczony na dzień 15 września 2015 roku, a tym samym nie pojawiły się żadne nowe dowody, mogące zakwestionować istnienie przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k., tak jak to czyni obrońca oskarżonego w rozpoznawanym zażaleniu. Reasumując zasadnie sąd pierwszej instancji uznał, iż spełniona została ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych, wynikająca z treści przepisu art. 249 § 1 k.p.k.

Odnosząc się z kolei do spełnienia przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że biorąc pod uwagę zagrożenie ustawowe zarzucanych oskarżonemu przestępstw, ich rodzaj i charakter oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości, oraz mając na uwadze indywidualne zagrożenie karą, realnie grozi mu wymierzenie surowej kary (art. 258 § 2 k.p.k.). Także i w obecnym stanie prawnym zagrożenie surową karą jest wystarczającą i samodzielną podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować działania zakłócające prawidłowy tok postępowania. Nie utraciła ze swej aktualności także utrwalająca ten pogląd uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11. W konsekwencji oznacza to, że stwierdziwszy zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy, nawet wówczas gdy

z materiału dowodowego nie wynika by oskarżony podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania. Tymczasem akurat w sprawie niniejszej oskarżony odnosząc się z kolei do przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazać należy również, że oskarżony nie tylko nie ma stałego miejsca zamieszkania na terenie Polski, ale również nie posiada żadnych więzów osobistych w kraju, a jego pobyt na terenie Polski ma charakter incydentalny i ukierunkowany był na popełnianie przestępstw na terenie naszego kraju. Bez wątplenia zachodzi więc uzasadniona obawa ucieczki bądź ukrywania się podejrzanego przed wymiarem sprawiedliwości, w razie zastosowania nieizolacyjnego środka zapobiegawczego.

Powyższe uwarunkowania w sposób oczywisty przemawiają za potrzebą stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, co tym samym zwalnia od wykazywania okoliczności z art. 257 §1 k.p.k., co niesłusznie zarzuca w zażaleniu skarżący.

Trudno jest natomiast dociec, co miał na myśli autor zażalenia wskazując naruszenie art. 251 § 3 k.p.k. zwłaszcza, z tego względu, iż unormowanie to dotyczy innego przecież etapu postępowania, to jest wymogów jakie musi spełniać orzeczenie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w toku postępowania przygotowawczego na wniosek prokuratora rejonowego. Trzeba zauważyć, że aktualnie o przedłużeniu tego środka zapobiegawczego orzeka Sąd przed którym sprawa się toczy, a więc na etapie postępowania jurysdykcyjnego.

Reasumując okoliczności podnoszone w zażaleniu nie mogą powodować zmiany lub uchylenia zaskarżonego postanowienia. W dalszym ciągu istnieje cały szereg możliwości bezprawnego wpływania na toczące się postępowanie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania.

Mając powyższe na uwadze, jak też nie znajdując w zażaleniu jakichkolwiek racjonalnych argumentów, orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o jego prawomocności oraz jego obrońcy,
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 12 sierpnia 2015 roku.